

Kız ve Küçük Fok

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Fok

Aysel Banu YAVUZAL

Maya kırmızı lastik çizmelerini giydi ve sarı yağmurluğunun fermuarını çekti. Bugün özel bir gündü: sınıfıyla denize gidiyordu. Tuzlu havayı koklayabiliyor ve dalgaların çarpışını duyabiliyordu. Kumlu yolda koşarken siyah örgüleri zıplıyordu. Deniz geniş ve mavi uzanıyor, sabah güneşinde parlıyordu.

Plajın kenarında bir tabelada 'Fok Dinlenme Alanı' yazıyordu. Maya yavaşladı ve dikkatle baktı. İşte, sıcak kumun üzerinde küçük bir fok yavrusu yatıyordu. Tombul ve yuvarlaktı, gümüşü gri tüyleri ve soluk koyu benekleri vardı. Büyük, parlak siyah gözleri uykulu uykulu kırpıştı. Arka yüzgecindeki küçük mavi etiket, deniz merkezinden geldiğini gösteriyordu.

Maya'nın kalbi güm güm attı. Yaklaşmak, yavrunun minik bıyıklarını ve yumuşak yüzgeçlerini görmek istedi. Bir adım attı, sonra bir adım daha. Ama yumuşak bir ses seslendi: 'Dur bakalım, küçüğüm!' Maya döndü. Turkuaz polo tişörtlü ve turuncu yelekli uzun boylu bir kadın hızla yanlarına geldi. Yuvarlak gözlükleri ve geniş, dostça bir gülümsemesi vardı.

'Ben deniz merkezinden Bayan Rosa,' dedi kadın. 'Bu yavru dinleniyor. Vahşi bebeklerin güçlenmek için alana ihtiyacı var.' Maya başını salladı ama yine de yanında olmayı çok istiyordu. Tam o sırada mavi şapkalı bir çocuk koşarak geldi. 'Vay, gerçek bir fok!' dedi. 'Ben Leo. Onu sevebilir miyiz?' Bayan Rosa nazıkçe başını salladı.

Bayan Rosa, Maya ve Leo'yu güvenli bir mesafeye götürdü. 'Sessizce gözlemleriz,' dedi. 'Fok yavrularına dokunmayız, yemek vermeyiz, kovalamayız. Anneleri yiyecek avlamaya giderken onları dinlenmeleri için kumda bırakır.' Maya yavrunun esneyişini izledi. Küçük burnu seğirdi. Yavaşça nefes alıp verirken ne kadar huzurlu görüldüğünü fark etti.

Leo'nun bir sürü sorusu vardı. 'Neden mavi etiketi var?' diye sordu. Bayan Rosa açıkladı: 'Merkezimiz sağlığını kontrol etmek için etiketledi. Hasta ya da yaralı foklara yardım ederiz ama sağlıklı yavrular sadece sessizliğe ihtiyaç duyar.' Maya uzun bir günün sonunda yorgun olduğunda nasıl hissettiğini düşündü. O da dinlenmek için yalnız bırakılmayı severdi.

Bayan Rosa her birine birer dürbün verdi. 'Artık yaklaşımadan yavruyu görebilirsiniz,' dedi. Maya merceklerden baktı. Fok yavrusu netleşti, büyük siyah gözleri parlıyordu. Bıyıklarını ve minik yüzgeçlerini görebiliyordu. 'Böyle daha da tatlı!' diye fısıldadı. Leo de aynı fikirdeydi. Uzun bir süre sessizce izlediler.

Sonra Maya'nın aklına bir fikir geldi. 'Başkalarına öğretmeye yardım edebilir miyiz?' diye sordu. Bayan Rosa'nın ela gözleri parladı. 'Evet! Genç gönüllülere ihtiyacımız var.' Maya'ya parlak sarı bir yelek, Leo'ya bir deste broşür verdi. Broşürlerde 'Foklara dinlenmeleri için alan verin' yazıyordu. Maya gurur duydu. Yavruyu ve tüm vahşi dostlarını korumaya yardım edecekti.

Plaja daha çok ziyaretçi geldi. Bazıları foka doğru kořmak istedi. Maya derin bir nefes aldı ve yanlarına gitti. 'Affedersiniz,' dedi kibarca. 'Fok yavrusu dinleniyor. Lütfen buradan izleyin.' Güvenli çizgiyi gösterdi. Ziyaretçiler önce şaşırdı, sonra başlarını salladı. Geri çekildiler ve kameralarını uzaktan kaldırdılar.

Leo kocaman bir gülümsemeyele broşürleri dağıttı. Küçük bir kıza 'Foklar sessizliğe ihtiyaç duyar,' dedi. 'Onları dürbünle izleyebiliriz!' Küçük kızın gözleri kocaman açıldı. Maya ona dürbünü nasıl kullanacağını gösterdi. Birlikte yavrunun yüzgeçlerini girmesini izlediler. Yavru tekrar esnedi ve minik dişlerini gösterdi. Herkes sakin ve sessiz kaldı.

Güneş yükselirken fok yavrusu başını kaldırdı. Parlak gözleriyle etrafına baktı. Maya nefesini tuttu. Korkar mıydı? Ama yavru sadece gözlerini kırptı ve tekrar yattı. Bayan Rosa fısıldadı: 'Görüyor musun? Onlara alan verdiğimizde kendilerini güvende hissederler.' Maya aralıklı dişleriyle gülümsedi. Yavrunun huzurlu kalmasına yardım etmişti.

Sonra yavru suya doğru kıpırdandı. Yuvarlanıp dalgalara atladı. Maya el sallayarak vedalaştı. 'Yakında yine gel!' diye seslendi yumuşakça. Bayan Rosa elini omzuna koydu. 'Bugün harika bir iş yaptın. Gözlemledin, korudun ve başkalarının öğrenmesine yardım ettin.' Maya'nın kalbi sıcacık ve dopdoluydu.

Deniz merkezine döndüklerinde Bayan Rosa, Maya'ya fok şeklinde bir çıkartma verdi. 'Artık resmî bir genç gönüllüsün,' dedi. Leo sevinçle bağırdı. Maya çıkartmayı sarı yağmurluğuna yapıştırdı. Duvardaki afişe baktı: 'Vahşi bebeklerin dinlenmeye ve büyümeye alanı ihtiyacı var.' Artık bunu tamamen anlıyordu.

Eve dönen otobüste Maya küçük fok yavrusunu düşündü. Yaklaşmak istemişti ama vahşi bebekleri sevmenin en iyi yolunun onlara alan vermek olduğunu öğrenmişti. Tekrar gelip yardım etmek için sabırsızlanıyordu. Belki bir dahaki sefere yavruyu denizde yüzerken, güçlü ve özgür görürdü.

Maya ailesine gününü anlattı. 'Bir fok yavrusunu korumaya yardım ettim!' dedi. Anne babası gülümsedi. 'Seninle gurur duyuyoruz,' dediler. Maya denizi hayal ederek uykuya daldı. Rüyasında fok yavrusu mutlu mutlu yüzüyordu, mavi etiketi parlıyordu. Sessiz bir adımla, her seferinde bir fark yarattığını biliyordu.

Ertesi hafta sonu Maya, Bayan Rosa ve Leo ile plaja döndü. Broşürler ve dürbünlerle bir masa kurdular. Ziyaretçiler fokları güvenle nasıl izleyeceklerini öğrenmeye geldi. Maya kendini mutlu ve işe yarar hissetti. Her küçük iyilik hareketinin vahşi bebeklerin dinlenmesine ve büyümesine yardım ettiğini biliyordu. Ve onları sevmenin en iyi yolu da buydu.